

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 71.

Sjette Sessions anden Samling.

29de Møde.

Løvedagen den 10de Februar.

(Forts.)

Johansen (fortsat): Der har ogsaa, saalænge jeg mindes, været ført Klage over dette Forhold, og lydeligt have disse Klager lydt fra Bedøerne af Annersognene og dem, der boe langt borte fra Præstegaarden, hvilket heller ikke er til at undre sig over; thi det er ingenslunde behageligt for disse Folk at lade deres Børn ved Vintertid vandre milelange Bete i Frost, Sne og Slud for at komme til Præsten, og der blive derfor ogsaa af disse Børn ikke saa faa Dage forsomte. At Sagen er af stor Vigtighed, kan ogsaa sees deraf, at ikke saa Landboere, uagtet deres ringe Formuenhed, føre deres Børn til Kjøbstæderne for der at faae dem confirmerede et halvt Aar, før det vilde være muligt efter de bestaaende Forhold i deres eget Sogn. Jeg kan nu heller ikke indsee, hvad der kan være til Hinder for, at den foreslaaede Forandring indtraadte; thi det, at nogle Børn blive confirmerede et halvt Aar tidligere, vil efter min Formening aldeles ingen Indflydelse have paa de Confirmeredes Fremtid. Desuden beholde Forældre og Bærger jo fuld Raadighed over deres Børn til at lade dem besøge Skolen, saalænge de finde det ønskelig. At Præsterne i Almindelighed kunne have Noget imod den attraaede Forandring, kan jeg heller ikke troe. I det Udvalg, der var nedsat i forrige Sæsson, vare tre Præster Medlemmer. De to af disse, som ogsaa have Sæde her, og hvoraf den ene selv havde indbragt Forslaget i Forbindelse, som sagt, med et andet, vare

ivrige for at faae Forslaget gennemført. Den tredie havde vel i Begyndelsen nogle Bestænkkeligheder; men ved nærmere at overveie Sagen fandt ogsaa han, at man ikke burde modsætte sig den. Jeg har ogsaa hørt Præster her ytre sig saaledes: Menighederne ere ikke til for Præsternes Skyld, men Præsterne ere til for Menighedernes Skyld. De Præster, der tænke og tale saaledes, ville efter min Formening lige godt røgte deres Embede, om de end faae denne lille Forøgelse i deres Kalds Pligter, og de Præster, der tænke anderledes, troer jeg ikke man bør tage Hensyn til. At det sidst afgaaede Ministerium ikke kunde give denne Sag sit Bisald, uagtet den blev vedtaget i begge Rigsdagens Afdelinger med stor Majoritet, finder jeg at være i sin Orden; thi det synes jo, at det Ørstedste Ministerium havde gjort det til sin Opgave at modsætte sig, ja at banlyse og dræbe alle Reformere; vi tør haabe, at det nærværende Ministerium vil see paa denne og lignende Sager med andre Øine. Stutteligen skal jeg bede den høitærede Kultusminister, at han ikke vil modsætte sig dette lille Lovforslag; jeg beder ham derom med den Forsikkring, at han vil glæde og gavne mange Smaafolk trindt om i Landet ved at lade det blive til endelig Lov. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbigen indfrænte mig.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg troer at burde bemærke, at med Hensyn til det Lovforslag, der ved Slutningen af Sæssonen isfor fremkom, og hvormed den Bestemmelse, hvormed der nu er Tale, var sat i Forbindelse, fremkom der fra den nedsatte Komitecommission en Indstilling, som gik ud paa,